

14. szám.
Aug. 6-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharadra, azaz máj.–aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

GRAEFENBERGI VISZHANG.

Akár mit mond a rossz világ,
Vizet inni dicső dolog!
Sok mennykő részeg poéta,
Félre! most vizről dalolok.
Vizből jövök, vizet ittam:
Attul vagyok mostan józan,
Aztán meg más valamiktől,
A mik nem ide tartoznak.
Ki lesz társam e pohárhoz?
Én megittam már vagy tizet: —
Igyunk vizet

Áldott orvosság az a víz!
A kibén heves vér nyargal,
Kinek szíve nagyon dobog,
Lehűtheti egy itallal.
Kit régi baj salakja fojt,
Kinek fejét rossz gond fővi,
Kit bánt megújuló sebe,
Viz meggyógyítja, benövi.
Hát az Europa-fájást?
Tán ezzel nem bír? azt hiszed?
Igyunk vizet

Vizből vannak a tengerek:
S ha tengerek nem volnának,
Hálnak nem volna lakni hol?
S parádézni a flottáknak.
Vizből vannak a köynyek is:

Nagy uraknak módjukban van
Mégfürödni, mikor tetszik,
Ezen drága otkolonban.
Viz a szivárvány, a remény;
S a remény képénél mi szebb?
Igyunk vizet

Pezsgőt igyék a francia,
Puncsot nyakalhat az angol,
Német tölthet magába sert,
Muszka élhet olvadt lánggal,
Kik madmoazel Fortuna
Asztalánál nyújtózkodnak,
A jó ételre jó ital
Nagyon felillik azoknak; —
Nekünk ott nem terítették;
Ránk nem számolt a szép grisette. —
Igyunk vizet

Egyért azért, mert igen jó,
Másért, mivel gazdaságos,
Aztán, hogy mit Jancsi vétett,
Azt most lebühödje János,
Negyedszer: mert úgy sincs borunk,
A jég azt is elverte mind;
Csak vizet lát s — hitelezőt
Az ember, bár hová tekint.
Mondjuk: ezudar világ biz ez!
S igyunk vizet.

K—s M—n.

DOCTOR SCORBUNTIUS ÉLETIRÁSA,

a melyben megösmarkedik a kegyes olvasó, hogy nem csak faerbliben lehet quiffólni.

Midőn hősöm életirásához fognék, nehogy tévedés történnék, előre kell bocsájtanom azt, hogy ez nem azon Scorbuntius, a ki járványos betegei ütereit csipővással tapogatta; oh az én elbeszélésem hőse nem tartozott az ily gyáva emberek közé, sőt inkább rettenthetetlen bátorságú volt.

Nem kerülte el ő betegeit, akár volt járvány, akár nem, hanem járási orvos levén annak idejében sorba járta a kerületéhez tartozott falvakat, lelkismeretesen benyitott minden házhoz, s bekiáltott :

— Jó napot! van-e beteg? . . . nincs? . . . no adjon Isten!

Megtörtént azután ilyenkor, kivált olyan háznál, a hol már tapasztalásból ösmerték, hogy milyen drága konyha a patika, és milyen ize van az ott készült izének, hogy doctorunkat át is ugratták a sövény kerítésen, egyszer plane meg is ütlegelték — mit ő mind angyali türelemmel elszenvedett — de azért még se hagyta el köszöntési modorát, hanem a másik háznál ismét csak úgy kérdezősködött és ismét csak úgy búcsúzott, miután ő nem beteget kívánt, hanem jó egészséget távoztakor; csak hogy környezete közül nem sok akadt a ki jó értelemben vette volna szavait.

Ilyen különös ember volt az én doctorom. — Mintha most is látnám nyájas, piros arcát, galamb-ész fejével; alacsony, köpczös termetét nagyobbrészt egy vastag sujtású pázsitszinü, s fehér bárány-bélésü, bokáig érő mente fődte, melynek zsebei (pedig volt rajta Isten tudja hány) tele voltak mindenféle rettentő eszközökkel, mint : metszőkések, csontfürész, sebkötélékek, egy csomó tépés, és más elszámálhatlan hajmeresztő tárgyak, miknek említése is képes az embert mélakórba ejteni.

Tavaszi volt, nagyban uralkodtak mindenféle emberemészti nyavalyák : nátha, hurut (némely egyéneknél számár-), vörös himlő, typhus és több eféle életvesztegető históriák, s haltak az emberek rakásra, kicsinyje nagyja vegyest.

Doctorunknak tömérdek tennivalója volt, 75 falu tartozván kerületjébe, (nem voltak még akkor azon boldog idők, hogy minden községnek külön orvosa legyen; a javas asszonyok és borbélyok hatalma virágzott — szóval, még akkor

nem értük el az aranykort, talán a réz- vagy a vaskorban éltünk.)

Befogatván tehát valamikor sárgára festett csészejába, a minek hintóformája lett volna ugyan : mert a hátulso része erős szijon lóbáldott jobbra balra, s két ajtóval és két felöl felhágóval is pompázott; hanem födele nem volt; a helyett hátul két kis lepkeszárnyú sárellenző járta útközben vezett jó kedvvel a gyönyörű czeppel-polkát.

Mondom, befogatván csészejába, elindult körújtára.

Az idő szép volt, az út mellett a vetések közt gyönyörűn énekeltek a pacsirták, mihez a csésze ezerféle vastag és sipító nyikorgásaival meglepőleg accompagnirozott; a lovak philosophusi komolysággal döcögtek a nehéz kocsival a poros úton (szegények, hát ha még azt tudták volna, hogy az általuk vonszolt monstrum-kocsi bakja, mily kiméletlenül rázza szerte a részökre felkötött takarmánycsomót, akkor gondolkoztak volna még csak komolyan), a kocsis szundikált s felébredésekor, talán kárpoztulás az elmulasztottakért, jól elütlegelte lovacskaikat, nehogy azok kötelességeiket az ő ébren nem létiben is pontosan teljesíteni elmulasztják.

A doctor, ki vizsgaszemekkel ült két posztóbelésü kocsijában, ilyen exekutiókor jobbra balra kapkodta fejét, — mert el kell árulnom azon gyengeségit, hogy nagyon félt az ostortól s készebb volt inkább gyalog menni, mint sem egy négy fogatú kocsira ülni, mert valahányszor a kocsis ostorát kieresztette, hogy vagy csattantson, vagy lovait vágja meg, akkor a doctor mindig a a halál félelmeit állta ki, s azért úgy tudták már szokását ösmérősei, hogy érte semmi esetben sem küldtek négylovas kocsit, mert akkor doctor Scorbuntius minden lelkismeretességé daczára el nem ment, habár azt tudta volna is, hogy kése delmessége miatt beteget mindjárt szörnyet hal is.

No de az oroslány is fél a kakaskukorikolástól, s a rengeteg nagy elefánt iszonyodik a kis egértől, s minden nagy ember bir némi kis gyengeséggel, s ezért ne is kárhoztassuk hősünket, hogy ő oly gyáva volt az ostor irányában.

Vizsgaszemekkel ült tehát kocsijában, bo-

szontották füleit a közel s távoli falvakban megkondult halottat hirdető harangok, mik messze vidéknek hirdetéik hatalmas ellensége legujabb diadalmaikat; bizonyosan azért is boszongkodott, hogy e kérlelhetetlen, soha nem késedelmező ellenség őt is valamikor pártusára fogja kihívni; a mibe bizonyosan ő neki fog beletörni a kése.

A doctor hát mérgeződött, pörölt kocsisával, hogy minek suhogat, még kivágja a szemét; pedig a jámbornak zsák-madzagból készült ostora aligha ért volna el a szemeig, majd szidta, hogy mért nem siet jobban, nem hallja-e, hogy amott a faluban halott van?!

— De hiszen nemzeti nagyuram! azon a jámboron már úgy se segít, a kinek most harangoznak, hogy az Isten nyugtassa meg . . .

— Ejnye, hogy a csibe rúgjon meg, hát mi közöd hozzá, hogy segíték-e, vagy se, hát ha segíték? — jobb bizony ha lovaiddat nógatod, hogy az Isten nyugtassa meg a nyelvedet — nos még csak az hibázik, hogy a te szavadra hallgassak, itt van la, mondom mondom, hogy ne beszélj, hanem az útra vigyázz, . . . már most hová mégy? arra, hová a pokolba viszesz — nem megmondtam, hogy Péltre megyünk — hej! — mi micsoda hej? . . .

Megjegyzendő, hogy mikor a doctor kétszer mondta egymás után hogy „hej“, akkor már bizonyos volt, hogy kezdett haragudni.

— De hiszen megkövetem, nemzeti nagyuram, hiszen ez az út Péltre megy, én pedig az úton megyek, más út pedig nem visz erre; — mentegeté magát a jámbor paraszt elkeseredett képpel.

— Megint beszélsz? megint!? nem megmondtam én már régen, hogy te haszontalan ember vagy — hát nem tudod töksi, hogy a péli torony itt oldalt fekszik, az út pedig egyenesen megy. Hát nem tudsz lekerülni a rétekre? vagy azt is én mondom, mi, he?! . . .

Ugyanis sajtáságai közé tartozott a doctornak, a türelmetlen emberek módjára, soha nem az úton járni, hanem csak úgy toronyirányban.

— De megkérem tekintetes nagyuram, arra megzalogolnak, hiszen szent György nap után vagyunk s nem szabad réteken kocsival járni.

A doctor kezdé türelmét végkép elveszteni, mint minden vérmes ember, ha ellenkeznek vele, kivált ha ellenfelöknek igazsága van, most is hát paprikavörös lett, s kezdé kocsisát komolyan fenyegetni haragjával, szidta, hogy fecsegő és

okoskodó, végre zsebeihez kapkodva, fenyegeté, hogy most mindjárt eret vág rajta.

Ez ugyan nem volt egyéb pusztá fenyegetésnél, mindamelllett oly sikeresen működött, hogy a kocsis néma lett mint a hal, s oly sebesen fordult le a magas országútról, hogy az öreg cséza minden eresztékeiben nyikorgott.

Doctorunk ezen sebes manőverre ijedten tette egyik lábát a koci egyik hágsójára, s mit csak akkor húzott vissza, midőn az egyensúlyát ismét visszanyerve, tovább döcögött.

No iszen jaj lett volna most azon szegény patientsnek, ki most hirtelenibe doctorunk segélyére szorult volna, ha kell, ha nem, az bizonyosan hólyaghúzó tapaszt kapott volna a hátára legalább egy tenyernyi — (pedig de jó az a ki tudja) az ugyan megszenvedett volna a kiállott ijedtségért; (mert bizony hijába, csak egy nyaka van az embernek, arra pedig még máskor is szükség lehet) a szegény forspontos is eléggé megszenvedt, elhalmoztatván őt illető és nem illető titulusokkal és vitulusokkal, s folytonosan sachtan tartatván a már egyszer sikeresen rá alkalmazott fenyegetéssel, minek következtében a jámbornak ökölnyi veritékesepek gyöngyöztek homlokára s kezdett annyira zavarba jönni, hogy lovait per kigyelmed titulálta.

De végre is nincs oly nagy vihar, mely idővel mérget ne veszítse; doctorunk is hasonlított egy nagy zivatarhoz, melynek elvonulta után csak távoli dőreje hallatszik; ő is csézája vankosai közé vonva magát, lassú dörmögéssel adá jelét békételenségének, végre az elösvont burnótszelence kicsalá a derüt a borult arcra.

Békésen haladtak most egy ideig utasaink a ruganyos réti térségen, midőn egy bokorból előugró egyén merész karral ragadá meg a lovak zabláit.

— No no, mi baj!? — kiáltott a meglepett doctor felállva kocsijában — mit akar kend?

— Mit akarok? azt jókor megtudja az úr, — szólt erős hangnyomattal, — hát zálogot a ki lelke van, nem tudja az úr, hogy erre nincs út? minek vágatja össze az uraság kaszálóját evvel a nehéz szekérrel, hiszen becsületes ember úton szokott járni, s nem megy a tilalmason keresztül.

— No, no, no! jó ember — szólt szokott szavajárásával a hidegvérüségét most igenis megtartott doctor, — hogy tudja azt kend, hogy én nem vagyok becsületes ember; s ha nem volnék is, kendnek mi köze hozzá, — kend pedig pogány, azt én mondom; — beszélt fokont neki

tüzesedve, először mert káromkodik mintegy „Milfajt“, azután meg, mert azoknak a szegény lovaknak a szájokat húzza. Ereszsze el kend mindjárt!

Itt doctorunknak az a ravasz számítása volt, hogy majd a csösz eleresztvén a lovak zabláját, mit még mindig erősen tartott, hogy majd szépen elillanhatnak — ámbár ez igen merész számítás volt, tekintve a cséza nehézségét, mely vetélkedett egy 12 fontos löveg súlyával; ehhez mérve a két megviselt gebe állapotját.

Dictum factum, a terv nem sikerült, a csösz, nem hogy nem tágitott, sőt a lovak kantárjait kezdé lekapszolni.

A szegény forspontos ki előre sejtette a törtenendőket, mindamellet, hogy nagyon is érdekelt fél volt, levén a gyeplok az ő tulajdonai — mindamellet a legszigorúbb semlegesség korlátai között maradt.

A doctor eleget szitkolódott, csörölt, pörölt, az mind semmit sem használt, a csösz kérlelhelten maradt — s a drága idő pedig feltartóztatatlanul rohant a visszahozhatatlan multba.

Végre mit volt mit tenni? doctor Scorbuntius a congressus eszméjével kezdett megbarátkozni; leszállt tehát kocsijáról s ellene előtt megállva, azt békülékeny hangon szólítá meg, mi a papirok árát három percenttel aligha feljebb nem rugtatá.

— No jó ember no beszéljen kend! — mondja kend, hogy mit akar kend? s mi a kívánsága kendnek?

— Mi bajom? — szólt felforrtan a mérges útonálló: — az a bajom, hogy erre nem szabad járnai, mert ez az uraság rétje, én pedig az uraság csösze vagyok (biz az pedig elég baj), most hát azt akarom, hogy megzalogolom az urat, vagy pedig fizessen az úr 5 forintot azért a kárért a mit tett, vagy elviszem a kantárt, akkor azután mind a vizig szárazon.

Öregüinknek sehogy sem tetszettek ezek az erős békepontok; először nem szerette volna, ha mint kártevőt bekisérik, mert gúnytárgya lehetett volna a közönség egy részének, azután meg az igazat megvallva egy kicsit sokallta a váltásági összeget, mi szerinte felért egy középszerű honorariummal.

— Ej, ej! jó ember, ne bolondozzon kend, ne tüzeskedjen, megárt az a nagy mérgesség, ereszszen el kend békével; hogy-hogy 5 forintot? mi a manó 5 forintot — beszélt neki csudálkozva, — no meg csak az hibázik! talán kevesebb is elég lenne.

De a barbar csösz nem tágitott az alkutól, pedig még csak hallani sem akart, hasztalan volt minden rábeszélés, fenyegetés, kegyes elméldések, a csösz szilárd s rendithetetlen volt mint egy kútágas.

Doctorunk a hallatlan makaesség miatt boszorkodva mérgesen dörgölte orrát s izgatottan tett egynehány lépést előre hátra, végre egy hosszút szippantva, visszanyerte szokott modorát.

— No jó ember, ha kend olyan pogány tatár, hogy semmit se enged, hát terítse kend le ide a földre a szürit, s üljön kend rá.

— Minek üljek én le? — szólt elcsodálkozva a hetvenkedő dromo.

— Hát csak azért üljön kend le, jó ember, hogy ki akarom kendet fizetni, ha pedig kötekeedik kend, itt hagyom kendet kocsistól, lovastól, azután azt tegye kend a mit akar . . .

A csösz gondolta magában, hogy ez bizonyosan aprópénzzel fizet és majd a szürre olvassa mellé. Rábeszélgetve tehát a haszonvágtyól, szépen leült a leterített szürre, előre tervezett, hogy miként vesz majd a kapandó pénzből egy kocza-malacot s az kihizlalva s öszszel eladva, mily szép nyeresége lesz rajta.

De iszen jámbor ember nem veszsz te azon egy ürgét sem, a mit én tölem kapsz, gondolta magában a doctor, mintegy kiolvassa embere szeméből annak gondolatjait, mialatt kocsijából előszedgetve műszereit, azokat egyenkint kirakta a leterített szürre, hol a csösz a jó szerencsét várva, bámulattal nézte a doctor minden mozdulatát, ki folyvást rakosgatta a tokjából kibontott szép fényes eszközöket.

Végre a harapófogók különböző nemeitsorba próbálgatá, s egyet kezébe ragadva, odalépett az öt bámuló emberhez.

— No tátsa kend ki a száját hamar . . .

— Szájamat? már minek? — kérdé egy kevéssé megijedve az ember.

— Ne kérdezze kend, csak tegye a mit mondtam — ki akarom kendet fizetni, én nekem ugyan nincs pénzem, hanem mivel doctor vagyok s 10 garasért szoktam egy fogat húzni, kendnek öt forintért kihúzom tiz fogát, ekkor azután nincs rajtam követelése s quittek leszünk; csak gyorsan, mert nincs időm kenddel itt beszélgetni; ide gyere te! — kiáltott kocsisára, — fogd meg ennek erősen a fejét, hogy ne mozogjon.

A fenyegetett csösz rémulten kapott szájához mintegy védve fogait; s egy vad ordítást hallatva, felszökött helyéről s félre háritva a mellette

álló orvost és az odasiető kocsist, ijedt futással menekült a szomszéd erdőnek, elfelejtkezve az ábrándozott kocza - malacsról, s zsákmányul hagyva kalapját és szűrít, csak saját biztosságáról gondoskodott.

A doctor pedig előhúzza szelenczéjét, önelé-
gülten szippantott, s műszereit összerakva ráki-
áltott az öt bámuló kocsisra :

— No mit bámulsz, készülődjél, nem hallod,
hogy delet harangoznak Pélen. *Szerecseny.*

A philister a ki először lát életében tarlót.

„Most tudom már hogy hol terem az az iszonyú
sok *csindhelczi!*”

Vadászkalandok.

I.

Élt hajdan Erdélyben M—széken egy derék, tudomán-
yos, mívelt uriember, szenvedélyes vadász. Nevét is
megmondhatnám, de az nem tartozik a dologhoz.

A mondott vidéken most sincs szerfölött sok agár,
abban az időben még kevesebb volt. Ez a szenvedélyes
vadász megakarván agarait próbálni, lóra ül, s egy
macskát magához véve kilovagol a X. terire.

A mint a kívánt helyre érkezett, elhajtja a macs-
kát, hajrát kiált s megkezdődött a furcsa verseny.

A macska ugyan villámgyorsan nyargal el az
agarak elől, de ezek mégis eleibe kerülnek s elkezdik a
macskát nyaggatni. A macska tűrte a míg tűrhette; de
egyszer, a mint egyik agár rá akarja lábát tenni, meg-
sokalva a dolgot, megharapja az agarat, s mig e tágit,
réstelve, villámsebesen nyargal vissza, ép arra — a hol
a gyönyörködő agarász állott.

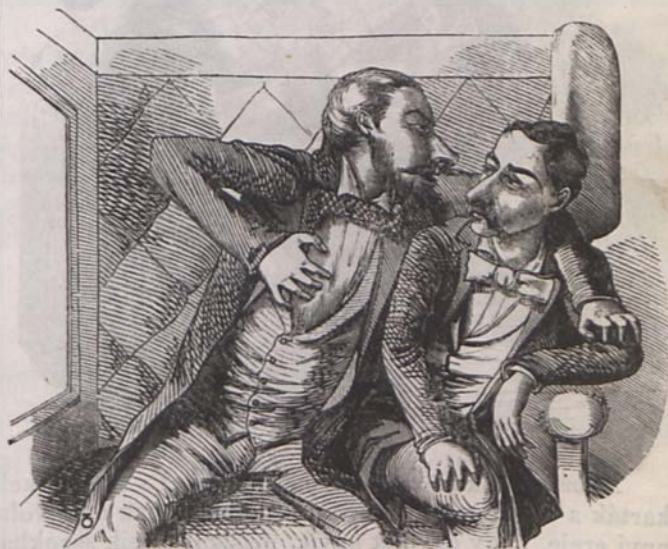
A réten körülte egy árva fa sem mutatkozott
hova a macska menekülhetne, az agarak mindenütt nyo-
mában vannak, mit tegyen szegény pára? — felszökik
a lóra elől. A ló nem volt valami jámbor állat, nem

csuda tehát ha lovagját levágva, elnyargal. Az úr tehát
a földön volt, a macska pedig a lóhátán az agarak ül-
dözése közt hazaért az udvarba.

Nem tudom igaz-e, de beszélik, hogy említett úr,
agarain rögtön túladott, és legnagyobb agárellenszenvbe
esett.

Vasúton.

— Barátom! Az az isteni leány egészen elfoglalta
szivemet! Ah Ida! éjjel nappal keblemben hordalak.

— Jaj te! agyon ne nyomj. Hisz így ketten dültök
rám!

Ne lopj — olyan dolgot, a mit nem ismersz.

Komáromban egy úri ember bizonyos csallóközi emberektől fát vásárolt.

A fa lerakása közben a falusi polgártársak egy nagy el nem pattant bombát vettek észre a fészker alatt, mely már ott 1849 óta hevert.

— Pista bácsi! — mondá az ifjabb — jó vóna ám ezt a nagy vas gölödényt falunkba vinni; tudom megbámulnák a szomszédok.

— A biz öcsém jó vóna — felelt az idősb, — ha lehet kezet tegyünk rá.

A háziurat sürgős dolgai szobájába szólíták s a fa-
árus atyafiak feltették egyik kocsijukra a bombát.

Hazamenve az úton, megálltak egy csárdánál, s többi utitársaikkal együtt bementek a jó vásár áldomását megivandók.

Ivasközben jó kedvük kerekedett s bevitték a kocsi-
ról a lopott vas gölödényt is, s letevéen az asztalra, folytatták a mulatságot.

Egyike az ivóknak azonban, hogy a többit meg-
ijeszze, tüzes taplót vetett a bombába.

A bombából ugyan a por nagy része már rég ki
volt szedve, de még is maradt abban annyi, hogy meg-
gyuladván, a bombát fellökje.

A megrémült ittasok sem vették tréfára a dolgot, s
ugrott mindenik merre látott.

— Ide atyafiak! csak hamar szűrt, subát kell rá
dobni! No csak hamar!

A bátrabbak közül többen subáikkal s szüreikkel
akarták a bombát földre nyomni, de biz annak még volt
annyi ereje, hogy egyiket egyik, másikat másik sarokba
vágta, s fekvé várták be a multság végét.

A bomba idestova ugrált a szobában, kemenczét,
üvegeket s több efélét összetörvén.

— Üsse meg a menkő a kend bumáját! — mondá

az egyik, miután a bomba lecsendesült — miért is hozta
kend el.

— Az még csak mehet hogy elhozta, — mondá a
korcsmáros — de mért gyújtá meg kend? Most már
fizesse meg kend a káromat, mert addig kocsija lova ná-
lam marad.

Mit volt mit tenni, megkellett biz a 60 forintra
számított kárt fizetni, s az atyafi azon határozattal ha-
gyá el a csárdát, hogy akármí mást igen, de ilyen buma-
félét nem lop többé.

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK :

Egy kazalból kiszedegette a túrpásztói tűzok.

(Krino-Lin-(a) kebelpityergései.)

I.

Balgaság.

Drága könyvek voltak azok,
Miket egykor te hullatál;
Két zöld szemed két kagyló volt,
S gyöngyivel nem fukarkodtál.

De drágábbak most e könyvek,
Miket e lapra hullattam :
Mindenikben sértő gúny van,
Hogy — férfinak hitelt adtam.

Hisz tudhattam volna régen :
— Mert igazság fekszik abban —
Annyi férfi csaljon engem,
A hányat már én — megcsaltam.

II.

Hiába !

Hiába szólsz immár,
Nem hiszek szavadnak ;
Mint ez előtt — reám
Azok már nem hatnak.

Hiába nőtt barkó
Barna szép arcodra :
Szivemben érzelim
Nem kelnek harcokra.

Mert ha nézem fehér
Creme-celeste-s kezed,
Melyeken a körmök
Gonddal neveltetnek :

Biz akkor Adónis
Tartsd meg szerelmedet,
Mert hiszen tudod, hogy
Féltem a — szememet.

III.

Örökség.

Oh a gondos apa
Most békén alhatik
Azon öntudatban
Hogy hagyott *valamit* . . .

Ráhagyta fiára
— Összes adósságát; —
S mellé egy palotát
A — vármegyeházát!

A currens.

(Tollragó Sándor falusi jegyző ül az asztalzugban, előtte félig ürült kancsó és tele pohár, ténatartó s papír, pipázik.)

(Kopognak.) Szabad.

Irma (lelkendezve berohan). Ah, ah! az Istenért se-
gits rajtam, ah be elfultam (egy székre dül).

Nótárus. No, nó, csak csendesen, mi baj? mi tör-
tént?

Irma. Oh Niszi, Niszi! kedves egyetlenem!

Nótárus. Tán kedvesed hagyott el? Gombház, ha
leszakadt, lesz más.

Irma (kitörő haraggal). Ej legyen eszed, és irj né-
kem mindjárt egy hirdetést, ki a kutyámat visszahozza,
jó borraalót kap.

Nótárus. Hát nem kedvesed?

Irma. Legkedvesebb és legszebb ez ég alatt, oh
csak hamar, mert én megbetegszem.

Nótárus. No semmi, ezen könnyen segíthetünk, én
most leírom a kutyácska egész felületét (kopognak),
ki az?

Biró. Dicsiertessé! Isten áldja meg a kientek
munkáját és az emberiét is.

Nótárus. Kegyelmedet is; mi baj? csak szaporán,
mert dolgaim vannak.

Biró. Pejig egy kurjancsot akartam iratni, niéniém
a mohácsi vásárban eltiévedt.

Nótárus. Semmi, semmi, egy füst alatt, biró gazda
néniének és a kisasszony kutyácskájának is megfelel-
hetek. (Kocognak) Herein.

Mészáros. Jó napot Sándor pajtás, Mohácson a vá-
sáron elveszett az órám, hirdesd ki, hogy a visszaadó-
nak jó jutalmat szántam. (Kocognak).

Utás. Alázszolgája jegyző úr, most jövök Mohács-
ról és képzelje, leesett a kocsimról a tajtpipám, hirdesse
ki, a ki meghozza, megjutalmazom.

Nótárus. Jól van, hogy annál hamarabb készek le-
hessünk, dictáljanak mind négyen, (négy darab papírt
elővesz és felváltva írja :

Utás. A tajtpipám.

Irma. Az én kutyám.

Biró. Az ién niéniém.

Mészáros. Az órám.

Utás. Hosszú szárral, szép góthus metszéssel.

Irma. Göndörszörü.

Biró. Rázsaszoknyában.

Mészáros. Zománczos mutatótáblával.

Utás. Két betűs czimerrel.

Irma. Egy esztendős.

Biró. Hatvan esztendős.

Mészáros. Hátul van a húzólika.

Irma. Tud kusolni.

Biró. Beszél magyarul és ráczúl.

Mészáros. Repetál.

Utás. Tokos borítóval, kupakja horpadt.

Irma. Fekete foltos hátul.

Nótárus. No most sorra felolvasom, s ha valamit el-
felejtettek, belé tehetjük (olvassa) :

Hirdetettnek :

Illő jutalomfelajánlása mellett, a legutolsó mohácsi
vásárkor elveszett e következő, úgymint :

1-szor. Egy tajtpipa elszaladt, göndörszörü és rá-
zsa-szoknyában.

2-szor. Egy öleb eltörött, tokos borítóval, horpadt
kupakú, 60 esztendős, szép góthus metszéssel, repetál,
és hátul van a húzólika.

3-szor. Egy óra eltévedt hosszúszárral, beszél ma-
gyarul és ráczúl.

4-szer. Egy vén asszonyt elloptak két betűs czi-
merrel, csak egy esztendős, tud kusolni, néhol fekete
foltos, zománczos mutató táblával.

Kató Katicza.

Népszerű magyarázat.

Mikor az újpénz jött forgásba, hogy a nép meg-
értse, természetes, hogy megkellett magyarázni; M.-
Csáth városában így magyarázta meg azt a bakter :

— Ide hallgasson minden ember, mert most az új-
pénzt magyarázom! (Itt kezdődik illetőleg a magyará-
zás, mert ez csak a felszólítás volt). A ki elvisz a boltba
egy régi hatost, hát kap érte egy font sót, s visszaadnak
egy pakli masinát. — S azzal tovább dobolt, mintha
legjobb rendén volna szénája.

Borkorcsolya.

Halászatról jöttek a cigány porontyok, rákiált
messziről az apjok :

— No hoztatok valamit?

— In nem fogtam semmit — szólt a kisebbik, — de
a Lacsi majd megfogott egyet!

R é b u s z.

P Á I

Vallatási gyakorlatok.

B—ön új kisbíróvá választottak. Tüzes volt a legény és óhajtva várta azt a percet, melyben a deres fölött suhogathatja botját, de hogy ott szégyent ne valljon, tanulmányozni kezdé mesterségét.

Kihúzta ágyából a szalmazsákot, kifekteté és szóla hozzá imígyen :

— Valld ki csak te gazember bűnödöt, úgy is tudom, hogy te követted el azt az istentelenséget... Jobb ha kivallod, akkor csak hatot kapsz.

Felelt a szalmazsák :

— Igenis bíró uram, mi tagadás benne? én cselekedtem, de többé nem fogom tenni.

— No jó, most csak 12-öt kapsz.

Erre elkezdé püfölni a szalmazsákot... Reggelig vagy húszszor vallatta és ítélte el az istenadtát, a ki is a sok büntetés alatt össze vala kénytelen szakadni.

Másnap meglátja a bíró az ujdjon szalmazsákot ily ronsolt állapotban, kérdőre vonja az ujdonsült kisbíró, a ki tényét bevallani szégyelte, de a gyanut magáról el nem hárihatta.

Előfogta tehát az öregbíró is a deresen vallatni, minek az lön vége, hogy 12-öt kapott ő is rendesen.

E baleseten csak azzal vigasztalta magát, hogy az öregbíró is ép olyképp vallat, mint ő!...

Auch viel zu thun!

Mikoron József nádor a pesti ispotályokat látogatá, történt, hogy az őt kísérő főorvoshoz fordult s gyakorta kérdé tőle: „haben Sie viel zu thun!“ Volt pedig ott egy magyareMBER, kinek lábszára el volt löve. Ez az ember rettegve gondolt arra a pillanatra, midőn a nádor hozzá fog szólani; megpillantván, hogy a nádor csakugyan feléje tart, már messziről elkezdte kiabálni:

„Auch viel zu thun! auch viel zu thun!“

A 13-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Leányvár.“

Szerkesztői sub rosa.

— Hazám csillaga; Szabadban; nem adhatók. K. K. Nagy-Várad. Egyes részletek használhatók. Tréfás párbeszéddek egyike adható. Nagy-Sáró. A küldemények jók. Cseppe. Jó lesz biz az. M. F. adomái használhatók. Bolygótól egy pár adoma bevállik. — Egy öreg ember álma. Szépen ki van ez már dolgozva Tompa Mihály versei közt; kár azokat a szép költeményeket nem ismerni. Hogy húzta ki Lajos úrfit a tizenkét ökör a sárból? meglesz. Túlvilági szerelmes és társai nem adhatók. Nyuli küldeménye használható. Nagy-Dém. Jó lesz. Gyémánt Józsi. Köszönjük; praferentiába tettük. A sváb, mint barát. Őh be régi adoma ez!

Szerelmeffeltés, jó. T. T. kalásza, azon az egyen kívül mind használjuk. Tisza-Várkony. Jó az. Soulouque Faustin. Ne bántsuk mi azt a fekete urat. Sch. Blau holmijai elfogadtatnak. Nági gyűjteményében sok jó van. Sz. Demeter küldeménye alkalmas. A lányok harca jó. Tállya. A rébuszok közt van egy pár igazi. Választó uton, és a többiek jók. Vésztő, egy párt beveszünk. Viszhangos talányok. Használhatók kivételesen. Borecik küldeménye el van fogadva. Pipiske Péter nem jön a kalitkába.

A ki későn kapott választ, találjon mentséget időközbeni távollétünkben.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)